

ZÜZMARSZIV

JAMIE LITTLER

„Egy izgalmas és gyönyörű
képzeletbeli utazás!”

– Laura Ellen Anderson, író –

JAMIE LITTLER

ZÚZMARASZÍV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Az ügynökeimnek, Jodie-nak és Emilynek,
akiknek a navigációs képessége nélkül eltévedtem volna
a vadonban.*

Első rész

SZÁMKIVETETT

DAL

Nem lett volna szabad kimenniük a hóra.
„A hó alatt halál lapul”, tartja a fira mondás. Ilyen és ehhez hasonló vidám gondolatokat osztottak meg a felnőttek a gyerekeikkel, amint elég idősek lettek ahhoz, hogy tanulni tudjanak. És meg is volt rá az okuk. A hó tényleg életveszélyes.

De a gyerekek úgy gondolták, hogy nincs is *annyira* messze az a labda.

Csak odakocognak érte, felveszik, és már az övék is. De akár több millió kilométerre is lehetett volna tőlük. Nem volt több egy apró, fekete pontnál a végtelen fehér síkság közepén. A négy gyerek némán bámulta.

Nem mozdultak. Nem mertek. Feszülten álltak, készen arra, hogy az első zajra futásnak eredjenek.

Ash, a csapat legkisebb tagja testén remegés futott végig, és bedugta a kezét hónalja alá: igyekezett magába szívni az összes meleget, amit szőrmeköpenye nyújthatott. A lehelete fehér felhővé állt össze az arca előtt. Mellette álló barátja, Láng szipogott egyet, aztán a ruhaujjával letörölte az orrából csöpögő taknyot. Lángnak mindig taknyos volt az orra. Szinte úgy tűnt, mintha nem lenne hozzászokva a hideghez, ami fura volt, tekintve, hogy a világon emberemlékezet óta nem volt meleg.

– Ide tudnánk hozni – mondta Láng, és mondandóját egy újabb szipogással nyomatékosította. – Nincs olyan messze.

Tényleg nem volt messze. Mégsem mozdult meg egyikük sem.

– Menj érte! – adta ki az utasítást Szikra Lángnak. A lány örökké szigorú arc kifejezését még a bőrét pettyező szeplők sem tudták lágyabbá tenni.

– *Mi van?! Én* aztán ki nem megyek oda! Kikelet rúgta át a bástya fölött, menjen érte ő!

– Ash passzolta túl erősen! Mindig ezt csinálja... Amíg nálunk lakott, egy rakat labdát elvesztett – védekezett Kikelet, akinek pufók arca kipirult a hidegtől.

– Na ja, amikor az én családommal élt, akkor is eltüntette az összes labdát – értett egyet Szikra.

– Oké, oké! Túl erősen passzolok. Felfogtam! – mondta Ash.

– Amúgy meg a te hülye labdád! – okoskodott Kikelet Lángra pillantva.

– Pontosan! Az én labdám, és vissza akarom kapni! – vágott vissza Láng.

– Van otthon másik labdátok, Láng – mondta békítően Ash. – Miért nem játszunk azzal? Már így is túl közel jöttünk a hóhoz... Nem lenne szabad itt lennünk... – Ash most már szörnyen reszketett, és nem csak a hideg miatt. Felpillantott az erődítményre, ami biztonságos magasságban csücsült a följük tornyosuló sziklatetőn. Innen nézve még a szokásosnál is kisebbnek tűnt, ahogy magányosan gubbasztott a köré záruló végtelen, fehér tájban. Ash semmi másra nem vágyott, mint felszaladni a kacsARINGÓS, emelkedő fa lépcsősoron, és berohanni a bejárat kapun. Vissza a biztonságos falak közé.

– Ashnek igaza van. Leviatánok vannak a környéken, méghozzá lopakodók, és semmi kedvem ahhoz, hogy egy hülye lopakodó megegyen reggelire... – fújtatott Szikra.

– Egy pillanat az egész! – csattant fel Láng.

Továbbra sem mozdultak. Felhő suhant át az égen, eltakarva a reggeli napfényt és felerősítve a hómezőre vetülő árnyékokat.

A levegő még hidegebb lett. Csendesebb. Egy hangot sem lehetett hallani. Egyetlenegy sem, kivéve a szél susogását és Láng szipogását. Ash érezte, ahogy a hideg szél az arcába mar.

– Srácok... – szólalt meg.

– JÓ! Idehozom. TE JÓ ÉG, micsoda gyáva kukacok vagytok! – mondta Kikelet. – Ti őrködjetek! Ha a felnőttek meglátnak, nekem annyi.

– Én nem a felnőttek miatt aggódom... – motyogta Ash. Ahogy végigpillantott a havon, nem látott mást, mint háttartalan, csillogó fehérséget. Lehetetlennek tűnt, hogy bármi bujkáljon alatta.

De épp ez az, amiben a lopakodók a legjobbak... a bujkálás – gondolta Ash.

Kikelet nyújtózkodott egyet, aztán összedörzsölte a kezét, és felkészült az indulásra. A labda jó kétszáz lépésre lehetett. Vagyis messze. Elég messze ahhoz, hogy a gyerekek csizmás lábai remegni kezdjenek a félelemtől.

Egy pillanatnyi hezitálás után Kikelet végre megtette az első óvatos lépést: a csizmája elhagyta a fadeszkát, majd hozzáért a hóhoz.

Kikelet mozdulatlaná dermedt.

A többi gyerek visszatartotta a lélegzetét.

Semmi sem történt.

A gyerekek megkönnyebbülten sóhajtottak. Amilyen hal-
kan és gyorsan csak tudott, Kikelet a labdához ügetett. Vupitiszőr csizmája alig hallható *pff pff pff pff* hangot adott, ahogy a hóba fúródott. A fiú nagyjából száz lépésre lehetett a labdától.

Ötven.

Húsz.

Ash alig bírt odanézni, de arra sem tudta rávenni magát, hogy elfordítsa a tekintetét. A hideg ellenére izzadság csorgott végig a tarkóján.

Tíz lépés.

Öt lépés.

Egy.

– Megvan! – kiáltott fel Kikelet, miközben felkapta a labdát. Aztán a hangja erejétől megrémülve a szája elé kapta a kezét.

– *Hozd ide!* – suttogta Láng olyan hangosan, amennyire fel merte emelni a hangját. Kikelet bólintott, aztán kocogva a többiek felé indult.

– Sikerülni fog neki! – lelkesedett Szikra.

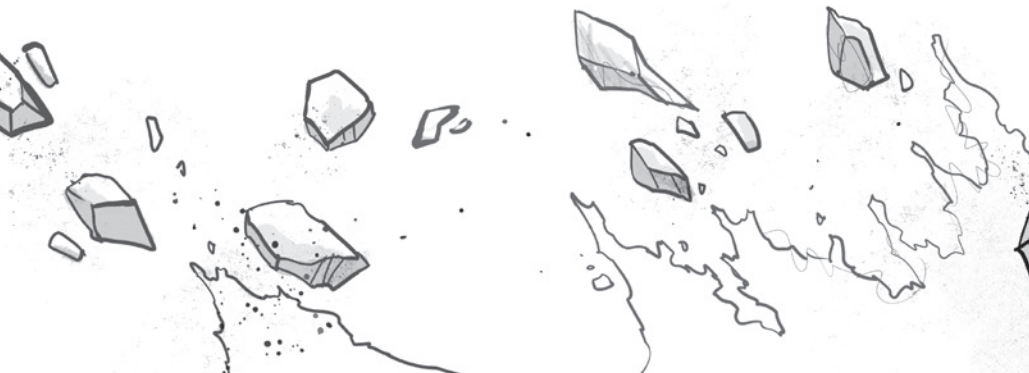
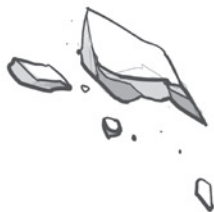
Ash megkönnyebbülten felnevetett.

Aztán: *VUMM!*

Hósugár robbant elő a földből, olyan erővel, mint a gejzírből előtörő víz. A gyerekek hátratántorodtak, ahogy rájuk zúdult a jéghideg, kásás trutymó. A hóban nyílt üregekből három nagy alak emelkedett ki.

– *Lopakodók!* – lehelte Ash félelemtől fojtott hangon.

A két embernél is hosszabb lények nyálkásak voltak, fényesek és kígyószerűek, hat, zúzmaraszínű szemük

egymástól eltérő ütemben
pislogott. Tátott szájuk tele
volt jégcsapszerűen hegyes agya-
rakkal, amik között nyáltól csöpögő nyelv ló-
gott. Habár a járásuk ormótlan volt, és kap-
kodó, szörnyű sebességgel haladtak – való-
jában olyan gyorsak voltak, hogy szemmel
alig lehetett követni tüskés ge-
rincük, kaparászó karmaik
és hosszú, csapkodó farkuk
mozgását. Ash csak egy
nagy kupac vonagló rette-
netet látott, ha rájuk nézett.

– Elékerültek! –
kiabálta Szikra.
És igaza is volt.
A lopakodók eláll-
ták a faluba ve-
zető utat Kikelet
előtt, és éhesen felé
rohantak. Kikelet moz-
dulatlanná dermedt a fé-
lelemtől.

– Szólnunk kell a felnőtteknek! – kiáltotta Ash, de kár volt emiatt aggódnia. Az őrtoronyban álló őrszemek egyike már figyelte a zűrzavarra.

– LOPAKODÓK! – ordította. – VADÁSZOKAT A BÁS-TYÁHOZ!

Eközben a lopakodók már majdnem odaértek Kikelet-hez, aki még mindig csak állt ott, és rémülten nyüsztetett.

– Kikelet, FUSS! – kiáltotta Ash olyan hangosan, ahogy a torkán kifért. Kikelet ettől úgy tűnt, kizökkent végre a kábulatból. Eldobta a labdát, és sprintelni kezdett, minden erejét beleadva igyekezett megkerülni a közeledő lopakodókat.

Hirtelen éhes, állatias zajt hallottak; a rettentő, dühös üvöltés visszhangot vert a síkságon. A lopakodók dala.

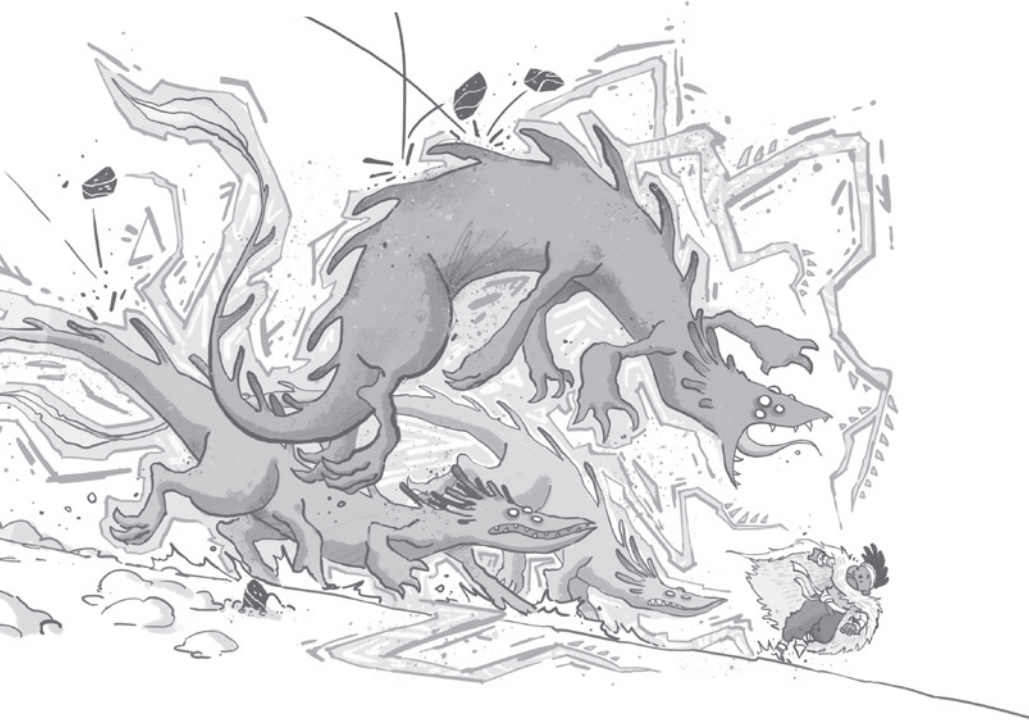

A durva, reszelős vonyítás szinte belehasított Ash dobhártyájába, és a gyomra összerándult, ahogy megérezte a levatánokból sugárzó gyűlöletet. Ez egy harci dal volt.

– EMBER. ELKAP. MEGÖL.

Ash és a többiek a fejükhöz szorították a kezüket, ahogy a dal behatolt a fülükbe. A lopakodók körül vérvörös erőter vibrált a levegőben, amiből kígyószerű csápok nyúltak tekeregve Kikelet után, éppolyan vérszomjasan, mint maguk a szörnyetegek.

A bástyákon álló fira vadászok parittyával köveket lőttek a bestiákra, de azok egyszerűen lepattantak a lopakodók nyálkás bőréről, anélkül, hogy nagyobb kárt okoztak volna bennük. Az ormótlan lándzsavetőkől is leadtak néhány lövést, de a bestiák túl közel voltak a falhoz, ezért

az óriási lándzsák messze célt tévesztettek. Az egyik lopakodó már majdnem elérte Kikeletet, szélesre tátotta a száját... de mielőtt összecsuksukhatta volna a fiú körül, egy másik lopakodó elé ugrott, hogy lecsapjon a zsákmányra. A két lopakodó összegabalyodott tagokkal, hóhullámot keltve a földre zuhant.

Kikelet kapott az alkalmon, és a vonagló kupacot megkeverülve elmenekült. Egyenesen a fa deszkapalló felé rohant, ahol a rettegő gyerekek várták.

– GYERÜNK, KIKELET! – kiabálta Ash.

Kikelet olyan gyorsan szaladt, milyen gyorsan csak bírták az apró lábai. A szörnyetegek végre kibogozták a tagjaikat, vadul egymásra vicsorogtak és sziszegtek, aztán Kikelet után iramodtak. Már majdnem elérte a deszkapallót, nyomában a csupán pár centire lemaradt lopakodókkal rohant tovább.

– Erre... Erre tartanak! – mondta Láng. – Ennyire azért nem akarom azt a labdát! – tette hozzá, aztán hátat fordított, és Szikrával a nyomában felrohant a lépcsőn.

Ash azonban ott maradt, előrenyújtott karral várta Kikeletet. Kikelet végre a pallóhoz ért, és megragadta Ash kezét. Ash felhúzta a barátját, és közben ezt kiáltotta:

– FUTÁS, FUTÁS, FUTÁS! – Azzal felszaladtak a nyirkos lépcsőre, ami a falu biztonságot nyújtó bejárata felé vezetett. Azonban még csak pár lépcsőfoknál jártak, amikor az egyik lopakodó kettétörte a lépcsősort levegőben tartó faoszlopokat, faszilánkokkal töltve meg a levegőt. A lépcső

halkan nyikorgott, aztán elkezdett a hó felédőlni.

– Ne állj meg! – vi-
sította Ash. A fiúk
próbáltak olyan gyorsan futni, hogy még
azelőtt célt érjenek, hogy a lépcső
összedőlne, de túl lassúak voltak. A lépcső-
fokok megremegtek és
inogni kezdtek a lábuk
alatt, aztán Kikelet alól
hirtelen eltűnt a fa-
deszka, és a fiú csúszni
kezdett, egyenesen az
alattuk várakozó lo-
pakodók éhesen tá-
tongó szája felé.

– LEVADÁSZ. ÖL.
ESZIK.

– SEGÍTSÉG! – sikí-
totta Kikelet.

Ash nem tudta, mit csináljon. Kikeletnek sikerült megkapaszkodnia egy lépcsőfokban, de körülöttük egymás után összedőltek a lépcsősorok. A kapu még mindig olyan meszsze volt... Vadászok sorjáztak elő a faluból, de Ash tudta, hogy nem fognak időben odaérni. Ash szédült, és a mélységben vonagló lopakodók láttán felfordult a gyomra.

Kétségbe volt esve. Kétségbeesetten életben akart maradni, de nem csak erről volt szó. Érezte, ahogy a lelkében feléled az a mindennél erősebb késztetés, ami a sajátja volt, mióta az eszét tudta.

Énekelhetnékje támadt.

Ez akkor is örültségnek, abszurdnak, sőt viccesnek tűnt volna, ha nem pár centi választja el egy falka vérszomjas fenevadtól. Ash mégis úgy érezte, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Nem tudta volna megmondani, miért, de a szíve mélyén érezte, hogy ha elkezdene énekelni a lopakodóknak, véget vethetne ennek az egésznek – mintha az éneklésével felvehetne volna a harcot a lopakodók szörnyű dala ellen. Nem volt más esélyük.

– Nem szabad.

A nép biztosan számúzná. És az a sok borzasztó pletyka... igazolást nyerne. Annak a szörnyetegnek tűnne, aminek a fira nép olyan régóta gondolja.

Nem. Nem tehetem... És nem is fogom megtenni. Normális vagyok!

A nyekergő-nyikorgó lépcsők folyamatosan dőltek össze, és a fiúk egyre közelebb kerültek az alattuk tátongó,

csattogó állkapcsokhoz. Ash fogcsikorgatva meghozta a döntést. Kinyitotta a száját...

És ekkor rettentő puffanás hallatszott, aztán az egyik lopakodó felágaskodott és felvonyított fájdalmában, mert egy nyíl fúródott az egyik szemébe a sok közül. A lények megfordultak, hogy szembenézzenek a támadójukkal, és Ash követte a pillantásukat. Az erdőből egy vadászcsapat bukkant elő, és a hómezőn átvágva a gyerekekhez rohant. Az élükön Ash védelmezője haladt, Tobu, a hatalmas jetiharcos. A kezében íjat tartott, és máris egy újabb nyilat húzott elő a tegezéből. Menet közben lesújtó pillanást vetett Ashre – mintha tudta volna, hogy a fiú énekelni készült.

Asht még ebben a zűrzavarban is elfogta a szorongás.

Egy újabb ok, amiért leszidhatnak – gondolta.

– ERRE! – kiáltották a vadászok, és integetve-hujjogva, a tőlük telhető legnagyobb zajt csapva próbálták maguk felé csalogatni a lopakodókat. – GYERÜNK MÁR, OCSMÁNYSÁGOK! – A lopakodók üvöltve feléjük botorkáltak, mire a vadászok szétszóródtak, így az őrjöngő bestiák nem tudták, kit kövessenek. Az egyiknek szinte azonnal belefúródott egy, a bástyákról kilőtt lándzsa az oldalába, és öblös döndülés kíséretében a földhöz szegezte. A lopakodó hallott még egy utolsó vérfagyasztó sikolyt, aztán a teste elernyedt, és nem mozdult többé. Kék életvér áradt szét a testen, mint a tó felszínét beborító jég, és a lény pillanatok alatt megfagyott. Halott volt.

A többi lopakodó észrevette a veszélyt, és belevetette magát a hóba: zsákmányukról megfélekezve eltűntek szem elől.

Ash figyelte, ahogy a világ elcsendesedik: a felénk haladó vadászok léptein kívül nem hallatszott más zaj.

A fiú őket látta utoljára, mielőtt a feje a fának csapódott, és elsötétült a világ.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

